

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Emila Bdžocha a sudcov JUDr. Martina Piovartsyho a JUDr. Pavla Farkaša na neverejnom zasadnutí konanom 11. marca 2008 v Bratislave v trestnej veci obvineného **J. K. a spol.**, pre trestný čin porušovania domovej slobody v spolupáchateľstve podľa § 9 ods. 2, § 238 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. (zákon č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov účinných do 31. decembra 2005), o dovolaní obvinených J. K. a E. K., zastúpených obhajcom JUDr. M. D., proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 26. januára 2006, sp. zn. 2 To 300/05, rozhodol

t a k t o :

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. sa dovolanie obvinených J. K. a E. K. **o d m i e t a.**

O d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Lučenec zo 6. septembra 2005, sp. zn. 1 T 28/05, boli obvinení J. K. a E. K. uznaní za vinných zo spáchania trestného činu porušovania domovej slobody v spolupáchateľstve podľa § 9 ods. 2, § 238 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

dňa 14. októbra 2004 asi o 14.20 hod. v L. na ulici M. č. X. spoločne prišli pred vchodové dvere bytu na treťom poschodí, kde po zazvonení im dvere bytu otvorila M. H., narodená X., pričom táto ich do bytu odmietla pustiť a vchodové dvere sa pred nimi snažila zatvoriť spoločne s manželom B. H., narodeným X., v čom im bránili J. K. a E. K. tým, že svoje nohy položili medzi prah a dvere, J. K. pritom držal ľavú ruku M. H. a obaja obžalovaní do dverí tlačili, následne vošli do chodby bytu, kde poškodenej M. H. nadávali do kuriev a vyhrážali sa jej zabitím a byt opustili až na výzvu M. H., že zavolá políciu, pričom naďalej do

dverí búchali a kopali zvonku, ktorým konaním došlo k poškodeniu vchodových dverí bytu a kukátka na dverách, čím pre M. H. bola spôsobená škoda vo výške 373 Sk.

Za to im bol každému osobitne podľa § 238 ods. 2 Tr. zák. uložený trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) mesiacov, ktorého výkon bol obom podľa § 58 ods. 1 písm. a/, § 59 ods. 1 Tr. zák. podmiennečne odložený na skúšobnú dobu 1 (jeden) rok.

Podľa § 228 ods. 1 Tr. por. bola taktiež obom uložená povinnosť zaplatiť poškodenej M. H. spôsobenú škodu vo výške 373 Sk.

Odvolanía oboch obvinených proti tomuto rozsudku (podané v zákonnej lehote priamo do zápisnice o hlavnom pojednávaní zo 6. septembra 2005 – č. I. 205 spisu) **Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením z 26. januára 2006, sp. zn. 2 To 300/05**, ako nedôvodné podľa § 256 Tr. por. (zákon č. 141/1961 Zb. v znení neskorších predpisov) **zamietol**.

Proti tomuto uzneseniu krajského súdu podali obvinení J. K. a E. K. spoločným písomným podaním zo 14. júna 2006 (doručeným súdu prvého stupňa 19. júna 2006) prostredníctvom spoločne zvoleného obhajcu JUDr. M. D. (plnomocenstvo je na č. I. 243 spisu) **dovolanie**, ktoré bolo ním neskôr doplnené písomným podaním z 11. septembra 2006.

Dovolatelia v dovolaní **namietali**, že krajský súd pri dôslednom splnení revíznej povinnosti podľa § 254 ods. 1 Tr. por. (zákon č. 141/1961 Zb. v znení neskorších predpisov) mal vec pre podstatné chyby konania, ktoré rozsudku predchádzali najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci a právo obhajoby, pre pochybnosti o správnosti skutkových zistení a nutnosť vykonať pre objasnenie veci ďalšie dôkazy zrušiť a vrátiť vec súdu prvého stupňa na nové konanie a rozhodnutie. Preto podľa nich bol napadnutým rozhodnutím porušený zákon v ich neprospech v ustanoveniach § 258 ods. 1 písm. a/, písm. c/, písm. d/ Tr. por. a § 256 Tr. por. a v konaní, ktoré mu predchádzalo, v ustanoveniach § 2 ods. 5, ods. 6 Tr. por.

V ďalšom popreli spáchanie skutku, pre ktorý boli v predmetnom konaní odsúdení. Uviedli, že sa nedopustili násilného konania, ktorým by naplnili zákonné znaky trestného činu porušovania domovej slobody v zmysle odsudzujúcich rozhodnutí súdov prvého a druhého stupňa. Pokiaľ by sa orgány činné v trestnom konaní dôsledne riadili ustanovením § 2 ods. 5 Tr. por., teda s rovnakou starostlivosťou objasňovali aj okolnosti svedčiace v ich prospech a aj v tomto smere vykonali nimi navrhované dôkazy a ustanovením § 2 ods. 6 Tr. por., teda hodnotili ich v logických súvislostiach, dospeli by k iným skutkovým i právnym záverom.

Z hľadiska dôkaznej situácie vytkli orgánom činným v trestnom konaní (vrátane súdov oboch stupňov), že počas celého konania neakceptovali ich návrh na zabezpečenie priestupkového spisu svedkyne M. H. č. O. (v tomto priestupkovom konaní v procesnom postavení obvinenej).

Dôkazy obsiahnuté v tomto priestupkovom spise podľa dovolateľov vyvracajú, že by títo násilne vnikli do bytu poškodenej M. H. a poškodili jej dvere. Tieto dôkazy majú spochybňovať prítomnosť svedkov J. S. a A. S. v byte poškodenej H. v inkriminovanom čase, pričom poukazujú na jednotlivé dôkazy.

Taktiež namietli, že odvolací súd nebral do úvahy výpovede príslušníkov policajného zboru (R. P., M. G., S. G.), ktorí, hoci boli prítomní na mieste činu, nepotvrdili poškodenie predmetných dverí a ani nedostali od nikoho informáciu o násilnom vniknutí do bytu.

Uvedenými dôkazmi je podľa nich taktiež spochybnená autenticnosť záznamu o odovzdaní veci na priestupok (svedok R. P.), hodnovernosť výpovede svedkyne (poškodenej) H. pokiaľ ide o tvrdenie, že v predmetnom čase došlo k zatekaniu vody do jej bytu, o čom dovolatelia predložili ako prílohu k dovolaniu listinný dôkaz – potvrdenie S. v L. (č. I. 247 spisu), z ktorého vyplýva, že v inkriminovanom čase nebola na bytovom družstve evidovaná žiadna porucha v byte poškodenej H.

Napokon ako prílohu k dovolaniu predložili aj oznámenie prednostu Obvodného úradu v Lučenci o spôsobe vybavenia sťažnosti E. K. proti postupu pracovníčky tohto úradu pri prejednávaní predmetného priestupku (č. I. 246 spisu). Z oznámenia pritom vyplýva, že táto sťažnosť bola vyhodnotená

ako neopodstatnená vzhľadom na zastavenie predmetného priestupkového konania, ku ktorému došlo v súlade so zákonom o priestupkoch.

Na základe výzvy okresného súdu (po vrátení veci najvyšším súdom) adresovanej obhajcovi obvinených, aby doplnil dovolanie o dovolací dôvod (resp. dôvody), o ktoré dovolanie opiera, v zmysle § 374 ods. 2 a § 371 Tr. por., tento v písomnom podaní z 11. septembra 2006 uviedol, že napadnuté rozhodnutie, ako aj rozhodnutie súdu prvého stupňa považuje za založené na nesprávnom právnom posúdení skutku a na nesprávnom použití v dovolaní uvedených trestnoprávných ustanovení. Ďalej uviedol, že tým, že nebol do všetkých dôsledkov v rámci hodnotenia dôkazov dodržaný postup podľa § 2 ods. 5, ods. 6 Tr. por. (zákon č. 141/1961 Zb. v znení neskorších predpisov) je možné konštatovať, že napadnuté rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom. Tým sú podľa obhajcu obvinených dané dôvody dovolania v zmysle § 371 ods. 1 písm. g/, písm. j/ Tr. por.

Z uvedeného vymedzenia dovolacích dôvodov je zrejmé, že **dovolatelia napadli uznesenie** Krajského súdu v Banskej Bystrici z 26. januára 2006, sp. zn. 2 To 300/05, **z dôvodov** uvedených v **§ 371 ods. 1 písm. g/, písm. i/ a písm. j/ Tr. por.**

Preto žiadali, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom vyslovil, že napadnutým uznesením, ako aj ďalšími naň obsahovo nadväzujúcimi rozhodnutiami bol porušený zákon v ich neprospech a aby po ich zrušení prikázal Krajskému súdu v Banskej Bystrici vec v potrebnom rozsahu znovu prejednať a rozhodnúť.

Prvostupňový súd v súlade s § 376 Tr. por. doručil dovolanie obvinených na vyjadrenie Okresnej prokuratúre v Lučenci a poškodenej M. H.. Po tomto postupe predložil okresný súd dovolanie Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky.

K dovolaniu obvineného **sa vyjadril okresný prokurátor** v Lučenci písomným podaním zo 7. júla 2006 (č. I. 250 spisu), ktorý navrhol dovolanie obvinených zamietnuť ako nedôvodné. Poukázal pritom na skutočnosť, že dovolateľmi navrhnutý dôkaz, ktorého vykonania sa dožadujú – predmetný priestupkový spis, s predmetnou

trestnou vecou nesúvisí, preto v konaní ani nebol dôvod na jeho vyžiadanie. Vo vzťahu k ďalším v dovolaní namietaným skutočnostiam uviedol, že tieto považuje za irelevantné a naopak, napadnuté uznesenie za zákonné.

K dovolaniu **sa** taktiež **vyjadrila** aj **poškodená M. H.**, a to písomným podaním z 10. júla 2006 (č. I. 254 spisu), ktorá navrhla dovolanie obvinených zamietnuť. K obsahu dovolania uviedla, že tvrdenia obvinených považuje za účelové a tendenčné, sledujúce jediný cieľ, ktorým je vyhnúť sa trestnej zodpovednosti za spáchaný skutok. V ďalšom poukázala na rozhodnutia súdov oboch stupňov, ktoré považuje za vecne správne.

Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že dovolanie proti napadnutému uzneseniu je prípustné (§ 368 ods. 1 a 566 ods. 3 Tr. por.) a bolo podané oprávnenými osobami (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por.) v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 2 Tr. por.). Dovolanie súčasne spĺňa podmienky uvedené v § 372 až § 373 Tr. por., ako aj obsahové náležitosti uvedené v § 374 Tr. por.

Dovolací súd po preskúmaní spisového materiálu však dospel k záveru, že žiadny z dovolacích dôvodov namietaných dovolateľmi (§ 371 ods. 1 písm. g/, písm. i/ a písm. j/ Tr. por.) v posudzovanom prípade nebol naplnený, a to z nasledovných dôvodov.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; **správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.**

Z citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že dovolací súd nepreskúmava skutkové zistenia, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie súdu. Dovolací súd nie je legitimovaný v danom prípade posudzovať ani úplnosť skutkových zistení ustálených súdmi oboch stupňov v pôvodnom konaní a rovnako ani hodnotenie dôkazov vykonaných v pôvodnom konaní.

Vo vzťahu k námietke dovolateľa o nesprávnej právnej kvalifikácii skutku Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že skutok ustálený rozsudkom súdu

prvého stupňa a jeho právne posúdenie zodpovedá stavu veci a zákonu. Podstatou správnej právnej kvalifikácie je, že skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní (ktorého správnosť a úplnosť dovolací súd nemôže skúmať a meniť) bol subsumovaný (podradený) pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. Správnosť a úplnosť zisteného skutkového stavu je teda dovolací súd povinný prezumovať. Z uvedeného vyplýva, že ak zo skutkovej vety rozsudku okresného súdu vyplýva, že obvinení J. K. a E. K. násilím neoprávnene vnikli do bytu M. H. a B. H., neprináleží dovolaciemu súdu skúmať, či uvedený záver má oporu vo vykonanom dokazovaní. Došlo by tým totiž k skúmaniu správnosti zisteného skutkového stavu dovolacím súdom v rozpore s § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

Pokiaľ ide o namietané „nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia“, dovolatelia neuviedli v dovolaní žiadne hmotnoprávne ustanovenie, pri aplikácii ktorého pochybili súdy oboch stupňov v pôvodnom konaní. Dovolatelia namietali výlučne porušenie ustanovení § 2 ods. 5, ods. 6, § 258 ods. 1 písm. a/, písm. c/, písm. d/ a § 256 Trestného poriadku (zákon č. 141/1961 Zb. v znení neskorších predpisov), teda procesnoprávnych (a nie hmotnoprávnych) ustanovení. Pri viazanosti dovolacieho súdu dovolaním (§ 384 ods. 1 a § 385 ods. 1 Tr. por.) tak z hľadiska dovolacích dôvodov (§ 371 Tr. por.), ako aj chýb dovolaním vytýkaných, naplnenie uvedeného dovolacieho dôvodu – „nesprávneho použitia iných hmotnoprávnych ustanovení“ taktiež nebolo zistené.

Podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak **rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.**

Z dovolania je zrejmé, že naplnenie uvedeného dovolacieho dôvodu dovolatelia vidia v nesprávnom hodnotení dôkazov súdmi oboch stupňov. Z úpravy dovolacích dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 Tr. por. však vyplýva, že dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom smerujúcim k náprave právnych (nie skutkových) chýb rozhodnutí súdov, resp. chýb v konaní, ktoré týmto rozhodnutiam predchádzali. Dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. možno uplatniť len v prípade, že dôjde k porušeniu zákonných ustanovení upravujúcich vykonávanie jednotlivých dôkazov, nemožno ním však (úspešne)

napadnúť spôsob hodnotenia dôkazu súdom, čo možno vyvodiť zo samotného významu slov „vykonať“ a „hodnotiť“ dôkaz. Nesprávne hodnotenie dôkazu možno napraviť v odvolacom konaní, nie však v konaní o dovolaní.

Dovolacie dôvody uvedené v § 371 ods. 1 písm. g/ a písm. i/ Tr. por. je potrebné vykladať systematicky. Skutočnosť, že pod „nezákonným vykonaním dôkazu“ nemožno rozumieť „jeho nesprávne hodnotenie“ vyplýva (okrem gramatického výkladu) aj z toho, že § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. vylučuje, aby dovolací súd skúmal a menil správnosť a úplnosť zisteného skutku. Opačný výklad dovolacieho ustanovenia § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. by totiž pripúšťal obchádzanie ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., preto je takýto výklad vylúčený.

Podľa § 371 ods. 1 písm. j/ Tr. por. **dovolanie možno podať, ak odvolací súd zamietol odvolanie podľa § 316 ods. 1, hoci na to neboli splnené zákonné dôvody.**

Podľa **§ 316 ods. 1 Tr. por.** odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že Krajský súd v Banskej Bystrici v konaní o odvolaní (toho času) obžalovaných J. K. a E. K. proti prvostupňovému rozsudku správne v intenciách prechodného ustanovenia § 564 ods. 3 Tr. por. aplikoval skorší procesnoprávny predpis – zákon č. 141/1961 Zb. v znení neskorších predpisov.

Zákonnému ustanoveniu § 316 ods. 1 Tr. por. pritom obsahom zodpovedá § 253 ods. 1 citovaného zákona.

Krajský súd ako súd odvolací však predmetné odvolania zamietol podľa § 256 zákona č. 141/1961 Zb. v znení neskorších predpisov ako nedôvodné, teda zamietol ich po meritórnom preskúmaní napadnutého rozsudku v zmysle § 254 ods. 1 citovaného zákona a nie z procesných dôvodov podľa § 253 ods. 1 tohto zákona.

Nakoľko v pôvodnom konaní nenastala procesná situácia predpokladaná ustanovením § 371 ods. 1 písm. j/ Tr. por., ktorým je rozhodnutie podľa § 316 ods. 1 Tr. por. alebo podľa § 253 ods. 1 skoršieho procesnoprávneho predpisu, uplatnenie uvedeného dovolacieho dôvodu nie je dôvodné.

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolací súd na neverejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania veci, odmietne dovolanie, ak je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto na neverejnom zasadnutí dospel k záveru, že je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania predpokladané ustanovením § 371 ods. 1 písm. g/, písm. i/ a písm. j/ Tr. por., a tak podľa § 382 písm. c/ Tr. por. uznesením dovolanie obvinených J. K. a E. K. odmietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 11. marca 2008

JUDr. Emil B d ž o c h, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: